

международен

фестивал

„Марменски

музикални

дни“

Започвам с Шостакович не само защото името му е по особен начин вплетено в най-хубавите традиции на международния русенски фестивал. Започвам с изпълнението на неговата Пета симфония, тъй като в двете програми на Дрезденските филхармонии именно тази симфония донесе миговете на единение между музиканти и публика. Мигове така редки, но толкова по-желани в изкуството... Това про изведение е от онези, чиято огромна духовна мощ не може да остави незаезганата нито частица от съзнанието. И слушателят, и музикантът-изпълнител са драматично разтърсени от нейната трагедийна сила. Дълги часове, след като пред нас е преминало действието на симфонията оставаме сами със себе си, за да обмислим тревогата за човечеството и за човека: тревога — светло хуманистична, иронично зла, пречиствена и неотстъпчиво борбена. Сякаш всеки път отново и отново чуваме гласа на големия творец и гражданин. И сякаш всеки път се стремим да достигнем дълбините на този глас заедно с онези, които са пред нас, на сцената. Без съмнение, за оркестрантите от Дрезденската филхармония и за техния диригент Фолкер Роде изграждането на тази симфония изискваше най-пълно отдаване на мисъл, оркестрово умение, темперамент, съсредоточаване. Силни във везнапните „дулари“, притапящи дъх в необикновено наситените приглушени моменти.

... Винаги е интересно запознването с творба на наш съвременник; не по-малко ин-

тересна е и една чужда интерпретация на добре известно българско произведение. Отново в чудесните традиции на Мартенските музикални дни гостите от ГДР ни представиха немския композитор Зигфрид Матус с неговото „Дивертименто“ за оркестър, както и ни запознаха със своята трактовка на Концерт за струнен оркестър от Лазар Николов.

Любопитното в произведението на Матус бе съчетанието на една привидна „игра“ с инструменталните групи и някак по-дълбоки вклинявания в мисълта на слушателя; хумор или намек за инструментален театър, алюзии за преживени някъде и някога музикални моменти, повишено внимание към самостоятелното влияние на тембъра... Съчетание, в което не оставят незабелязани професионалната сръчност и леко дистанцираната усмивка на съвременния автор.

Колкото до другата съвременна творба — Концерта на Лазар Николов — намирам

версията на Роде и дрезденските музиканти донякъде „потежка“, някак лишена от мекия полет на чувството и тъй ко изпълнените подробности в поднасянето ѝ. Може би тук действува една нагласа към по-резките контрасти и „едрия шрих“, каквато, впрочем, видяхме при Петата симфония на Бетховен.

Концертите на Дрезденската филхармония ни запознаха и с двама млади инструменталисти, които се представиха с концерти, колкото обичайни за един фестивален подиум, толкова и „пробни“ за сценичната концентрация, издър-

МОГЪЩЕСТВОТО НА ШОСТАКОВИЧ

Концерти на Дрезденската филхармония

жливост и — най-вече — за оригиналното им лично претворяване. ПIANИСТЪТ Андреас Писториус във Втория клавирен концерт на Лист показва добри възможности за силво свирене, отдавайки предимство на пълните линии, на звуковата „машабност“. Изпълнителята на Ре-мажорния концерт за виолончело и оркестър от Хайди — Керстин Фелти, ни подсказа колко възможности предстоят в развитието на нейната чувствителна и деликатна натура, по юношески развътанувана в емоцията и изразителността си. Вероятно и тази непосредственост на възлиянията събуди великодушната отзивчивост на претърканата зала, която възнаградя двамата солисти пребогато, сърдечно и топло.

Една топлиота, с която (отново по традиция) русенската публика неизменно поддържа високия градус на фестивалната атмосфера.

Мана ПОПОВА